

Sameena

Sameena

**MIJN ULTRARUN UIT DE
GEDWONGEN PROSTITUTIE**

DOOR SAMEENA VAN DER MIJDEN

Buizen & Schipperheijn *Motief*
Amsterdam

Meer informatie over
Sameena en haar boek.

© 2021 Sameena van der Mijden

ISBN 978-94-6369-138-3

Omslagontwerp: Koos Pol

Foto omslag en pag. 2: Ruben Timman

Overige foto's: archief Sameena van der Mijden

Behoudens uitzonderingen krachtens de Auteurswet van 1912 mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

Voor het maken van kopieën uit deze uitgave, ook voor zover toegestaan door de Auteurswet, zijn vergoedingen verschuldigd. Voor betaling van vergoedingen en voor toestemming voor het overnemen van gedeelten in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken wende men zich tot de uitgevers, Paasheuvelweg 44, 1105 BJ Amsterdam.

Inhoud

1. Van India tot Tiel 7
2. De Passie 13
3. De ontmoeting 21
4. Het begin van een donkere periode 27
5. De eerste keer 32
6. De donkere wereld van gedwongen prostitutie 37
7. Maarssen 46
8. Stilstand is achteruitgang 54
9. Een hopeloze periode 60
10. De politie 73
11. Dood of leven? 77
12. Een leven na mensenhandel is als opnieuw leren lopen... 83
13. Jaren strijden 88
14. Media 94
15. Op een missie 100
16. Negativiteit als brandstof 103
17. De cirkel is rond 107

Hardlopen 109

Woord van dank en disclaimer 115

Nawoord 118

Van India tot Tiel

25 augustus 1991, New Delhi, India

Als we de adoptiepapieren mogen geloven, begint hier mijn verhaal.

Sameena betekent 'kostbaar' en 'blijdschap', en ook 'dikzak', maar dat laatste laten we maar even achterwege. De eerste vier maanden van mijn leven bracht ik door in het kindertehuis Shishu Sangopan Griha in Jangpura, een wijk van de Indiase hoofdstad Delhi.

Het verhaal dat mij altijd verteld werd, is dat mijn moeder op zestienjarige leeftijd ongehuwd zwanger is geworden. Iets wat een schande is in India. Officieel is het kastenstelsel afgeschaft, maar in werkelijkheid is het er nog steeds en worden mensen ook beoordeeld naar de klasse waarin ze geboren zijn.

Voordat mijn moeders zwangerschap zichtbaar begon te worden, vertrok ze naar Delhi, waar ze heeft gewerkt in het kindertehuis tot aan de bevalling. Na de bevalling heeft ze het kindje – mij dus – afgestaan en is na haar herstel en een maagdenvliesherstellende operatie teruggegaan naar haar familie. Moeders zoals de mijne worden beschermd door de rechtbank in India, en het is maar de vraag of informatie

die in het adoptiedossier staat juist is, wat het voor een adoptiekind ontzettend ingewikkeld maakt om op zoek te gaan naar de moeder. Ook haar naam en verblijfplaats worden niet bekendgemaakt. Want stel dat ik toch op zoek zou gaan, stel dat ik haar zou vinden, en plotseling bij haar voor de deur zou staan, dan zou zij immers alsnog verstoten worden door haar familie.

Klinkt best aannemelijk, toch? Het is alleen wel toevallig dat vrijwel ieder adoptiedossier identiek is. Hetzelfde verhaal van de biologische moeder, alleen de namen van het kind en de adoptieouders zijn anders. Tot op heden heb ik nog nooit mijn eigen adoptiedossier gezien. Mijn adoptiemoeder bewaart alles op zolder achter het schot, maar weigert de papieren op te zoeken omdat ze dan oude trouwalbums onder ogen moet komen. In aanloop naar de publicatie van dit boek heb ik mijn dossier opgevraagd. Het viel me vrijwel direct op dat de pasfoto die aan mijn dossier hangt een totaal andere baby is dan ik. Dit maakt alles nog onzekerder en is het bijvoorbeeld maar de vraag of ik wel daadwerkelijk op 25 augustus 1991 geboren ben.

Op 6 januari 1992 kwam ik aan op Schiphol International Airport. Ik groeide op in Tiel, een plaatsje in Gelderland, en na drie jaar kreeg ik een adoptiebroertje, Raham. Onze kinderjaren waren onbezorgd. In 1996 lieten mijn ouders een huis bouwen in de Tielse nieuwbouwwijk Passewaay. Ik was een

erg rustig en bescheiden kind dat nooit op de voorgrond trad. Het leren ging me gemakkelijk af en ik ging met plezier naar de basisschool. Tot in groep 5. Mijn vriendjes en vriendinnetjes wilden niet meer met me spelen en deelden dat ook letterlijk mee. Vanaf die dag begonnen ook de pesterijen om de meest uiteenlopende dingen. Mijn huidskleur, mijn moeder die regelmatig stennis schopte op school en met leerkrachten ruziede om de kleinste dingen, bijvoorbeeld als zij niet gegroet werd door een leerkracht. Na schooltijd werd ik achternagezeten, uitgelachen, mijn knikkers werden afgepakt en ik mocht nooit meedoen. Dit ging door tot in groep 8, wat ook de periode was waarin mijn ouders in een vechtscheiding belandden.

*Het viel me vrijwel direct op dat de
pasfoto die aan mijn dossier hangt een
totaal andere baby is dan ik.*

We waren een christelijk gezin en kerkten in de Gereformeerde Kerk vrijgemaakt (GKv) in Tiel. Als kind ging ik graag naar de kerk, met name om andere kinderen te ontmoeten. Voor en na iedere maaltijd werd er gebeden, gedankt en uit de Bijbel gelezen. Mijn vader maakte deel uit van de kerkenraad. De betekenis daarvan moest ik zelf nog opzoeken, maar een kerkenraad is een groep mannen die door

de gemeente gekozen zijn om de gang van zaken in de kerk in de gaten te houden en de gemeente te ondersteunen. Mijn vader legde hiervoor regelmatig huisbezoeken af. En in het bijzonder, met grote regelmaat, bij een voor hem speciale vrouw. Later bleken zij een affaire te hebben. Binnen de GKv is dit absoluut onacceptabel en dat heeft het nodige stof doen opwaaien. Tussen mijn vader en moeder was veel ruzie, er werd veel geschreeuwd en de sfeer was regelmatig om te snijden.

Mijn vader besloot eerst bij zijn zus in Amersfoort te gaan wonen en betrok later een eigen woning in het dorpje Noordeloos. Ondertussen was zijn geliefde ook vertrokken bij haar man. Uiteindelijk zijn ze getrouwd en ze wonen tot op de dag van vandaag in Utrecht.

Via de rechter werd bedongen dat mijn broertje en ik om het weekend naar hem toe zouden gaan. Vanaf het allereerste moment zegde hij dit met regelmaat af, naar achteraf bleek vanwege afspraken met de familie van zijn nieuwe vrouw. Als hij er wel was, wisselde mijn moeder geen woord met hem. Nooit. Nog steeds niet overigens.

Hij heeft nooit meer onze woning mogen betreden, of onze kamers mogen bekijken. De overdracht met weekendtassen gebeurde midden op straat. Mét of zonder ruzie. Bijna alsof je een koe verhandelt op de markt.

Toen het nieuwbouwhuis verkocht werd, verhuisde ik samen met mijn moeder en broertje naar een

bovenwoning boven het winkelcentrum in Passewaay. Een mooie plek om te wonen, vond ik. Altijd wat te zien. In die periode werd de thuissituatie steeds moeizamer. Met name tussen mijn moeder en broertje botste het geregeld.

Wanneer in de eerste levensfase van een kind geen veilige hechting kan plaatsvinden, kan het kind een hechtingsstoornis ontwikkelen. Bij adoptiekinderen is dit relatief vaak aan de orde, vooral naarmate ze op oudere leeftijd geadopteerd worden. Dit was bij Raham het geval. De adoptie was één ding, maar als vervolgens ook nog eens een van de belangrijkste personen in je leven het gezin verlaat, dan is dat een extra klap. Regelmatig vlogen Raham en mijn moeder elkaar in de haren, buitelden er meubels door de kamer, werden er gaten in deuren getrapt en geslagen en vielen er over en weer klappen.

Dit was ook de periode waarin ik van de basisschool naar de middelbare school ging. Gelukkig mocht ik kiezen tussen het RSG Lingecollege in Tiel en de evangelische middelbare school 'De Passie' in de Utrechtse wijk Lunetten. De keuze was na het bezoeken van beide open dagen vrij gemakkelijk geworden. Het RSG Lingecollege was zó massaal en bovendien gingen daar alle pesters heen. Ik had me voorgenomen om op de middelbare school niet meer gepest te worden.

Nu moet je je voorstellen dat ik net 1 meter 40 was toen ik naar de eerste klas ging. Een échte brugger. Klein met een grote rugtas en kortgeknipt haar. Als

kind al had ik nooit interesse voor echte meisjesdingen. Ik droeg liever spijkerbroeken en blauw. In groep 7 had ik zelfs een tijdje een hanenkam.

Dus toen ik tijdens de introductiedagen naar de jongenskleedkamer werd gestuurd, stond ik voor een volgend dilemma. Dat was meteen het eerste moment waarop ik voor mezelf moest opkomen en kenbaar moest maken dat ik toch echt in de meiskleedkamer thuishoorde én het moment waarop ik ervoor wilde zorgen dat ik niet weer gepest zou worden. Al op de eerste dag raakte ik bevriend met Mike, de grootste jongen uit de klas. Mike hield net als ik van basketbal en vanaf dag één waren we bevriend.

Van Mike leerde ik dat ik voor mezelf moest opkomen en van me moest afbijten. Dat lukte, maar ik sloeg door. Ik gaf alle docenten een grote mond, inclusief de sectormanager, gooide petflessen door het technieklokaal en propjes papier naar de wiskundeleraar als hij met zijn rug naar de klas stond. Tot grote hilariteit van de klas natuurlijk. Al in de eerste week werd ik beloond met een aantal uitstuurformulieren. Niet dat ik dat erg vond, integendeel zelfs. Ik deed het erom. Want als ik eruit gestuurd werd kon ik basketballen en dat was wat ik het allerliefste deed. Dan was er niets. Alleen de bal en de basket. In die periode identificeerde ik me voornamelijk met hiphop.

De Passie

In het eerste jaar van de middelbare school moesten alle leerlingen een bezoek brengen aan de jeugdverpleegkundige. De jeugdverpleegkundige was een lieve mevrouw met grijs krullend haar. Ik kon me nog herinneren dat ik op de weegschaal moest staan en dat ik het getal veel te hoog vond. Bovendien hadden al mijn jongensvrienden én alle artiesten naar wie ik luisterde hun broek ergens onder aan hun kont hangen. Ja, dat was toen mode.

Bij mij kon dat niet, doordat ik toch wat vrouwelijke vormen begon te ontwikkelen. Vreselijk vond ik dat. En dat moest anders. Vanaf dat moment besloot ik dat dat eraf moest. Van jongs af aan ben ik bekend met het fenomeen lijnen. Mijn moeder was eigenlijk altijd wel aan de lijn. Dan moest ze weer yoghurt met banaan eten tussen de middag. Ik besloot gewoon mijn brood weg te gooien en geen zakken chips en frikandelbroodjes meer te kopen zoals we in de eerste weken vrijwel dagelijks deden.

Mike basketbalde op hoog niveau en moest ook op zijn voeding letten. Zo gezegd zo gedaan: minder eten, meer trainen.

Ik was nooit goed geweest in stilzitten, maar vanaf dat moment had ik daar helemaal geen zin meer in.

Van iedere les maakte ik een wedstrijdje met mezelf om er zo snel mogelijk uitgestuurd te worden. De kilo's vlogen eraf. Ieder uurtje spendeerde ik buiten op het basketbalveldje.

Wat ik toen nog niet wist, was dat ik steeds meer in het vizier kwam van de zorgcoördinator van school én die lieve mevrouw van de GGD, die toch wel doorhadden dat er iets niet helemaal klopte. Mijn moeder, die altijd afwezig was, kwam juist wél op de afspraak met de schoolverpleegkundige en haar gedrag was hun opgevallen. Toen ik de betrokkenen in de researchfase van dit boek interviewde zei een van hen: *'Je was geen leerling. Je kwam niet per se naar school om te leren, denk ik. Het lukte ook gewoon niet.'*

En dat klopte. School was voor mij vrijheid. Even niet op je hoede zijn, je even niet druk maken over hoe het er thuis aan toging, niemand die naar je uithaalde als je iets niet deed zoals ze dat graag wilden. Ik vond het fijn om weg te zijn van huis en baalde tijdens een studiedag of als het vakantie was. Al snel had ik een grote groep vrienden om me heen verzameld met wie ik uren voetbalde en basketbalde. Mark en ik begonnen ook met het plegen van winkeldiefstallen.

De allereerste keer kan ik me nog goed herinneren. Ik stal een blikje 7up van dertien cent. Zo'n huismerk. Mark zei toen dat ik beter het echte merk had kunnen meenemen want de prijs maakte zo toch niet uit. We hielden wedstrijdjes wie het meeste

kwijt kon in zijn schoudertas. Van blikjes cola of pakken koek tot potjes gel, die we dan weer doorverkochten. Eén keer werden we betrappt door een beveiliging, die ons voor in de winkel liet wachten totdat hij de manager had gehaald. Tja, daar hebben we natuurlijk niet op gewacht.

'Je was geen leerling. Je kwam niet per se naar school om te leren, denk ik. Het lukte ook gewoon niet.'

Intussen begon mijn afvallen ook steeds meer op te vallen. Die broek hing inmiddels onder aan mijn kont en ik zag er broedmager uit. Toch voelde dat goed. Tenminste, ik had het idee dat ik de ultieme controle had. Ik hoefde de pijn die ik thuis voelde niet meer te voelen. Ik voelde helemaal niks meer. Op het dieptepunt, dat ik toen echt een hoogtepunt vond, woog ik nog maar 38 kilo. Er volgden talloze gesprekken met de jeugdverpleegkundige en de zorgcoördinator, die beiden ook steeds meer gingen doorvragen over de thuissituatie. Ik wilde daar nooit iets over loslaten. Want dan voelde ik me een verrader. Ik wilde niet dat ons gezin uit elkaar viel, denk ik. De onzekerheid van wat er daarna zou gebeuren was te groot. Jeugdzorg werd erbij gehaald en ook het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling. Zij deden talloze mooie beloften, waaronder

het regelen van een pleeggezin waar Raham en ik samen zouden kunnen blijven. Maar geen van die beloften bleek realistisch genoeg om waargemaakt te kunnen worden.

Het afvallen gooide ik op buikpijnklachten en inmiddels had ik ook regelmatig buikpijn doordat ik was begonnen met het slikken van laxeerpillen. De jeugdverpleegkundige verwees me door naar de internist in het ziekenhuis. Maar omdat ik bang was dat er brieven naar huis werden gestuurd die mijn moeder mogelijk zou zien, durfde ik niet naar die afspraken te gaan.

Mijn vader was inmiddels met Ineke, zijn vrouw, verhuisd naar de Utrechtse wijk Zuilen. In principe waren Raham en ik daar om het weekend. Mits hij het niet afzegde, wat zeer regelmatig gebeurde omdat hij dan weer eens een dubbele agenda had. In Utrecht hing ik vooral rond op het basketbalveldje. Ik maakte wat vrienden in de buurt, maar was vatbaar voor de slechte invloeden. Ook daar pleegden we winkeldiefstallen, kleine inbraken of stalen we spullen van mensen op straat. Ik ben daar zeker niet trots op, maar toen voelde ik me onverslaanbaar. Bij mijn vader thuis vond ik er niets aan. Altijd was Ineke erbij, die op de een of andere manier altijd de volledige aandacht op zichzelf moest vestigen. Ik heb echt geprobeerd om haar aardig te vinden, maar het is me gewoon nooit gelukt. Daarbij vond ik het zielig dat mijn moeder om het weekend een

heel weekend alleen zat. Dit alles had tot gevolg dat ik regelmatig het weekend bij mijn vader en Ineke oversloeg. Ik had wat last van heimwee en wilde het liefst gewoon thuisblijven en niet steeds wisselen van omgeving. Ook al was het maar om het weekend, ik kon het niet meer opbrengen.

Op mijn vijftiende kreeg ik een bijbaan bij de Albert Heijn en kwam het zo uit dat ik op de zaterdagen vaak moest werken.

Deze Albert Heijn werd mijn tweede thuis. Voor mijn leeftijd werkte ik al erg snel veel uren. Ik was een snelle vakkenvuller en had plezier in het fysiek bezig zijn. Al snel kreeg ik meer taken en verantwoordelijkheden, en samen als collega's vormden we een hecht team, zowel op de werkvloer als daarbuiten. Zo had ik twee 'escapes' om niet thuis te hoeven zijn, waar ik steeds minder goed tegen de agressie en onvoorspelbaarheid kon. Iedere dag opnieuw moest ik me afvragen wat ik thuis zou aantreffen. Eén verkeerd woord, of één verkeerde beweging en de boel kon exploderen.

Begonnen op het vwo zakte ik in de derde klas af naar de havo. Niet doordat ik het niet kon, maar doordat ik het gewoon niet deed. Mijn dagen waren gevuld met werken, basketballen en heel veel gesprekken op school en bij Jeugdzorg. Inmiddels was ik zestien geworden en dan wordt er toch meer verwacht dat je zelfstandig keuzes kunt maken. Ik kon het gewoon niet. Ik voelde me een verrader tegenover mijn moeder, die mijn broer en mij daar ook re-

gelmatig voor uitmaakte. We mochten het op school absoluut niet hebben over wat er thuis gebeurde en ze verbood ons ieder contact met wie dan ook.

*Iedere dag opnieuw moest ik me afvragen
wat ik thuis zou aantreffen.*

In 2008 was de situatie dusdanig ernstig dat ik na schooltijd door de zorgcoördinator van school naar het gezin van de decaan werd gebracht. Zij vingen wel vaker mensen op. Jeugdzorg zou ondertussen kijken naar een vaste plek. Later kreeg ik een ander tijdelijk pleeggezin, maar ondertussen bleek er geen structurele oplossing voorhanden, waardoor ik terugging naar huis. Ruim twee jaar later, in 2010, deed ook de supermarktmanager van Albert Heijn een melding bij de wijkagent. De politie ondernam wél actie en op 23 juni 2010 werd mijn moeder gearresteerd. Op het moment van de arrestatie was ik met een aantal collega's in het winkelcentrum, waar ik werd opgehaald door de politie met het verzoek mee te komen naar het bureau om een verklaring af te leggen. Mijn broertje werd opgevangen in een gezin en ik werd door de politie thuis afgezet. Ik was immers zeventien en viel niet meer onder Jeugdzorg. Mijn moeder bleef vastzitten op het bureau. Ik besloot echter niet te wachten totdat ze terug zou komen en ongetwijfeld woest zou worden. Met

een rugtasje met wat kleding vertrok ik naar Ophemert, een dorpje vijf kilometer van Tiel, waar ik een aantal weken bij een collega op de bank sliep. Het was toen bijna zomervakantie. Tegen het eind van de zomervakantie kon ik in het gezin van een andere collega terecht. Zij hadden de oprechte intentie om mij tijdelijk onderdak te bieden en daarmee het goed afronden van mijn havo te faciliteren, zodat ik een opstapje had om verder te komen. Vlak na de zomervakantie verruilde ik De Passie voor de vavo, een vorm van volwassenonderwijs waar ik mijn laatste twee jaren van de havo in één jaar zou gaan doen. Ondertussen werkte ik nog steeds bijna fulltime bij Albert Heijn en in februari 2011 ging ik daarnaast werken bij de Jaarbeurs in Utrecht.

De eerste maanden in Ophemert voelde ik me vreselijk ongelukkig. Ik kon moeilijk wennen aan een normaal gezinsleven en het lukte me niet om mijn aandacht bij het schoolwerk te hebben. Al snel raakte ik goed bevriend met Joris, en buiten het werk brak er een periode aan waarin we regelmatig gingen stappen in Utrecht en Amsterdam. Eerst alleen in het weekend, later ook door de week. Mijn leven bestond vooral uit werken en sociale activiteiten, en in diezelfde tijd begon ik opnieuw fanatiek te sporten. Ik fietste iedere dag van Ophemert naar Utrecht en weer terug en was ook iedere dag in de gymzaal te vinden. Langzamerhand begon ik me wat gelukkiger te voelen.

Mijn eindexamens mocht ik niet doen omdat ik nooit in de lessen aanwezig was. De schoolmaatschappe-

lijk werker en de leerplichtambtenaar werden ingeschakeld, omdat ik geen startkwalificatie bezat en dus gewoon op school hoorde te zitten. De mensen bij wie ik woonde, begrepen – terecht, denk ik – niet waar ik mee bezig was. En eigenlijk wist ik het zelf ook niet. Ik wilde onafhankelijk zijn en dacht dat te bereiken door zoveel mogelijk te werken zodat ik in mijn eigen onderhoud zou kunnen voorzien en een eigen woonruimte zou kunnen regelen.

De ontmoeting

Inkomende e-mail op 15 februari 2011:

Aanstaande zaterdag 19 februari ga jij werken op Energy 2011! Je mag je melden in de Jaarbeurs bij ingang Oost. Dit doe je een uur voor aanvang van je dienst zodat je geregistreerd kan worden.

Wij wensen je veel werkplezier en bedankt voor je inzet!
Team Randstad

Dit was mijn allereerste klus voor Randstad en ik had er ongeloofelijk veel zin in. Werken op een dancefeest is een unieke ervaring. In een klein team stond ik achter een bar in het midden van de Jaarbeurshal waar het feest plaatsvond. Een van de collega's was Dennis, die binnen het team van vier man een leidinggevende functie had. Vanaf het moment dat we ons aan elkaar hadden voorgesteld was hij continu bij me in de buurt. Ergens vond ik die aandacht heel leuk, ook al had ik geen enkele ervaring met daten of jongens. Op de middelbare school had ik een paar weken een kalverliefde gehad, maar verder had ik nog weinig interesse in jongens op relationeel niveau. Wel had ik voor mezelf een soort ideaalbeeld van de wereld gecreëerd en ik vond dat het op je achttiende toch wel tijd was om te begin-

nen aan een vriendje. Ik weet nog heel goed dat ik in die tijd als eerste keek naar iemands schoenen. Zelf was ik een enorme fan van sneakers. Dennis had echter geen sneakers, maar saaie bruine schoenen waarvan ik toen dacht: ach, daar kan altijd nog verandering in komen.

Tegen de ochtend was het feest afgelopen en konden we beginnen met het opruimen en schoonmaken van de bar. Ik hing vermoeid tegen Dennis aan terwijl de floormanager een laatste check uitvoerde. Toen alles akkoord was mochten we naar boven voor een 'after-borrel' voor alle werknemers. Dennis en ik dronken daar een jus d'orange en rookten een sigaretje. Voordat ik zou beginnen aan de reis terug naar Ophemert wisselden we nummers uit. Ik had op dat moment nog geen telefoonabonnement en mijn beltegoed was op. Pas thuis aangekomen kon ik hem terug sms'en via een of andere reclamesite waarmee je één gratis sms'je per dag kon versturen. Zo werkte dat in die tijd. Later die dag kocht ik nieuw beltegoed en hadden we een aantal dagen intensief contact via sms. Nog binnen een week hadden we een date. We gingen naar de film 'No strings attached' en daarna gingen we naar het poolcafé, waar Dennis me vroeg om zijn vriendinnetje te worden.

Ik voelde me geweldig en was ongeloofelijk trots dat ik óók een vriendje had.

Dennis was een flink stuk ouder dan ik was, maar